

Το Δάκρυ μας

Νομίζω έχασα το τελευταίο δάκρυ μου
μα μες στην τσέπη της καρδιάς μου το 'χα αφήσει
χρόνια το φύλαγα χρόνια το κράταγα
μήπως ακόμα με θυμάται και γυρίσει.

Χρόνια περάσανε μέσα μου έσπαγα
μα κάθε μέρα εγώ για σένα το κρατούσα
κι όταν σε έβλεπα θα σου το έδινα
για να με έκανες και μένα να γελούσα.

Θα το ακούμπαγα πάνω στα χείλια σου
πριν το κρεμάσω μια για πάντα στο λαιμό σου
τότε θα ήξερες όλα όσα ένιωσα
κι έτσι θα μάθαινες πως είμαι ο άνθρωπός σου.

Μεγαλοδύναμε γιατί την άφησες
να 'ναι μπλεγμένη για χρόνια στην ψυχή μου
αυτή η άνοιξη δεν ήταν άνοιξη
και η μορφή της το αιώνιο κελί μου.

Με τόσα χρώματα πες μου αγάπη μου
πώς καταλήξαμε να είμαστε στο μαύρο;
Κάθε φορά που εγώ σε χρειαζόμουνα
εσύ πετούσες της αγάπης μας το κάδρο.

Κρίμα τα χάρδια μας και τα σκοτάδια μας
κρίμα για όλα όσα πίστεψα σε σένα
κρίμα οι άγγελοι κρίμα κι οι σίχοι μου
ταξίδια κάνει η καρδιά μου σ' άδεια τραίνα.

Μα ξαναβρήκα πάλι το δάκρυ μου
πάνω στα χείλια μου απόψε κρεμασμένο
να σου θυμίζει πως κι εκείνο κάποτε
σου είχε πει είμαι μαζί σου ερωτευμένο.

Κι αν ξαναζούσαμε κι αν ξαναζούσαμε
κι αν ξαναζούσαμε και πάλι αν ξαναζούσα
πάνω στα χείλια μου θα είχα το δάκρυ σου
και μέρα νύχτα με εκείνο θα μεθούσα.

[Πίσω στη δισκογραφία](#)